

Modlitwa za pomocą tytułów Boga

Pan Bóg jest naszym Pasterzem

„I oto rozległ się głos z nieba: Ten jest Syn mój umiłowany, którego sobie upodobałem” — Mat. 3:17.

Psalm 23 to jedno z najpiękniejszych i najbardziej szczerych dzieł autorstwa Dawida – wiersz, często wykonywany z muzycznym akompaniamentem. To wspaniała modlitwa, która stała się uzdrawiającym balsamem i pociechą dla ludu Bożego.

Dawid zastosował zasadę ośmiu tytułów Pana Boga, aby podsumować, jak Bóg wspierał go w trudnych chwilach. Oto osiem korzyści i darów, które Dawid otrzymał dzięki swojej wierze:

- „Pan jest pasterzem moim” – Jahwe-Ro’i – Pan, który widzi (Psalm 23:1)
- „Niczego mi nie braknie” – Jahwe-Jireh – Pan zaopatrzy (1 Mojż. 22:14)
- „Na niwach zielonych pasie mnie. Nad wody spokojne prowadzi mnie” – Jahwe-Shalom – Pan jest pokojem (Sędz. 6:24).
- „Duszę moją pokrzepia” – Jahwe-Ropheka – Pan, który cię uzdrawia (2 Mojż. 15:26)
- „Wiedzie mnie ścieżkami sprawiedliwości ze względu na imię swoje” – Jahwe-Tsidkenu – Pan Nasza Sprawiedliwość (Jer. 23:6, 33:16)
- „Choćbym nawet szedł ciemną doliną, zła się nie ulękne” – Jahwe-Shammah – Pan jest obecny (Ezech. 48:35)
- „Zastawiasz przede mną stół wobec nieprzyjaciół moich, namaszczasz oliwą głowę moją, kielich mój przelewa się” – Jahwe-Nissi – Pan moim sztandarem (2 Mojż. 17:15)
- „Dobroć i łaska towarzyszyć mi będą przez wszystkie dni życia mego. I zamieszkam w domu Pana przez długie dni” – Jahwe-M’Kaddishkem – Pan uświęca cię (2 Mojż. 31:13; 3 Mojż. 20:8, 21:8, 22:32; Ezech. 20:12)
- Angielskie tłumaczenie Biblii The Companion Bible, w Aneksie 4. dodaje jeszcze dwa tytuły: Jahwe-Tsbaath i Jahwe-Elyon.

W pewnym sensie Dawid uczy nas, jak w prosty sposób prosić o Boskie obietnice, posługując się szczególnymi tytułami. Już samo wypowiedzenie każdego z nich przywołuje pocieszającą obietnicę. Dawid przedstawia to, co moglibyśmy nazwać „modlitwą-westchnieniem”, jako narzędzie, które możemy wykorzystać w naszych

trudnych chwilach. Oferuje nam osiem cennych obietnic, o które możemy z przekonaniem się ubiegać, korzystając z tych wyjątkowych tytułów Pana Boga.

- Jahwe-Ro’i – Pan, który widzi
- Jahwe-Jireh – Pan zaopatrzy
- Jahwe-Shalom – Pan jest pokojem
- Jahwe-Ropheka – Pan, który uzdrawia
- Jahwe-Tsidkenu – Pan Nasza Sprawiedliwość
- Jahwe-Shammah – Pan jest obecny
- Jahwe-Nissi – Pan moim sztandarem
- Jahwe-M’Kaddishkem – Pan uświęca cię

Dawidowi było daleko do perfekcji, ale Pan Bóg go kochał i nazwał Go mężem według swojego serca (1 Sam. 13:14). Pan Bóg obiecał Dawidowi, że jeden z jego potomków będzie zawsze zasiadał na tronie Izraela (2 Sam. 7:16). Okazało się, że tym potomkiem jest Pan Jezus.

Podczas gdy Psalm 22-24 mogły towarzyszyć myślom Pana Jezusa w czasie Jego służby, na początku tej drogi występują trzy doświadczenia, które zdają się współbrzmieć z tymi Psalmami.

- Przed chrztem Pana Jezusa: Jan Chrzciciel rozpoznał Pana Jezusa jako Baranka Bożego, który gładzi grzech świata (Jan 1:29). Psalm 22 utożsamia ofiarę Pana Jezusa z pozaobrazowym barankiem, który był zabijany w Świątyni każdego ranka i wieczora.
- Po chrzcie Pana Jezusa: Pan Bóg zawołał do Pana Jezusa i Jego braci: „Ten jest Syn mój umiłowany, którego sobie upodobałem” (Mat. 3:17). Imię Dawida oznacza „ukochany”. W ten sposób Pan Bóg potwierdził Swoją akceptację poświęcenia Pana Jezusa i połączył Jego służbę z utrwaleniem królewskiego tronu Dawida. Tak jak Psalm 23 był pociechą dla Dawida w trudnych chwilach, Pan Jezus mógł dostrzegać w nim podobieństwo do pocieszenia, które towarzyszyło Mu w Jego wędrówce z Panem oraz mógł oczekiwać obietnicy zamieszkania w domu Pańskim na zawsze (Psalm 23:6).
- Kuszenie na pustyni: Psalm 24 odnosi się do powrotu Pana jako Dobrego Pasterza, który ponownie obejmie panowanie nad całą ziemią. Pan Jezus mógł postrzegać swoje trzy pokuszenia na pustyni jako okazję do zademonstrowania lojalności wobec Pana Boga, z czystymi rękoma i sercem, które oparło się próżności tymczasowego zysku, a w zamian otrzymało sprawiedliwość od Pana, swojego

zbawienia (Psalm 24:4-5).

Podobnie jak Dawid, Pan Jezus przeszedł przez okresy ogromnego cierpienia, szczególnie w czasie ukrzyżowania. Wisząc na krzyżu, prawdopodobnie przypomniawszy sobie Psalm 22, z którego zacytował zarówno pierwszy, jak i ostatni werset. Rozważając ten psalm, dostrzegłby prorockie opisy swojego doświadczenia ukrzyżowania, które rozgrywały się na Jego oczach w czasie rzeczywistym. Z pewnością pocieszeniem dla niego była świadomość, że Jego Niebiański Ojciec zaplanował te wydarzenia w ostatnich dniach i godzinach Jego życia, co stanowiło potwierdzenie, że Jego ofiara została rzeczywiście przyjęta.

Sugerujemy, że podczas gdy Pan Jezus wisiał na krzyżu, nie tylko rozmyślał o szczegółach swojego ukrzyżowania, jak to zostało przepowiedziane w Psalmie 22, ale także myślał o Psalmie 23, który obiecuje Boską ochronę, oraz o Psalmie 24, który zapowiada chwałę Królestwa. W pięknym rozwoju myśli zawartych w tych trzech psalmach, „modlitwy-westchnienia” Dawida, które przedstawiają zasady Bożej ochrony scharakteryzowane w tych ośmiu tytułach Bożych, mogły przynieść wielką pociechę Panu Jezusowi w Jego cierpieniu.

Konsekwencje tego są niezwykle pozytywne dla Kościoła Wieku Ewangelii. W Ewangelii Mateusza 16:24 Pan Jezus przedstawia nam warunki naszej osobistej ofiary. Zachęca nas, abyśmy zaparli się samych siebie, wzięli swój krzyż i naśladowali Go. Kroczenie w ślady Pana Jezusa oznacza, że w naszych trudnych doświadczeniach możemy również odwołać się do pięknego porządku myśli, które Dawid wyraził w Psalmach 22-24.

Porównajmy cierpienie opisane w Psalmie 22 z tytułami Pana Boga, które Dawid umieścił w Psalmie 23. W przejściu między tymi dwoma rozdziałami dostrzegamy, jak Pan Bóg cichym przekonaniem zapewnił Pana Jezusa, że Jego ofiara była zadowalająca. Psalm 24 z pewnością utwierdzał Pana Jezusa w obietnicy chwały, która miała nastąpić po Jego zmartwychwstaniu. Jeśli nasze skargi są trafne, ostatnie słowa Pana Jezusa: „Wykonało się” mogą mieć znacznie głębsze znaczenie niż tylko nadzieja na osiągnięcie celu; mogą być Jego ostatnią dziękczynną modlitwą i westchnieniem. Przytaczając wszystkie prorocтва Psalmu 22 (które Pan Bóg wypełnił w ostatnim dniu Pana Jezusa), Jego słowa mogłyby wyrażać ufność w Boską moc dokończenia udoskonalenia Jego Nowego Stworzenia, a tym samym Jego ofiary Okupowej.

Poniżej wymieniono, w jaki sposób każdy z ośmiu tytułów Pana Boga w Psalmie 23 mógł przynieść szczególne pocieszenie Panu Jezusowi w czasie Jego doświadczenia ukrzyżowania, szczegółowo opisanego w Psalmie 22.

Jahwe-Ro'i - Psalm 23:1 Pan, który widzi (Jah-we)

Psalm 22:14-15 – Dawid opisuje postawę ciała Jezusa podczas ukrzyżowania w prorocy i zaskakująco szczegółowy sposób. Jezus w swoim własnym doświadczeniu dostrzegał spełnienie prorocтва Dawida. Świadomość, że Pan Bóg uważnie czuwał nad Nim jako Jego Pasterz, mogła skłonić Jezusa do odmówienia octu i żółci, które mogłyby w pewien sposób znieczulić Go przed bólem ukrzyżowania, a nawet przyćmić Jego umysł. Nawet w Swojej ostatniej godzinie Pan Jezus koncentrował się na wypełnieniu prorocтва. Choć mógł odczuwać oddalenie od Boskiej ochrony, Jego umysł pozostał jasny, mimo że ciało słabło.

Jahwe-Jireh - Psalm 23:1 Pan zaopatrzy

Psalm 22:16 – Pogańscy żołnierze rzymscy sprawowali kontrolę i wypełniali wolę swoich rzymskich przywódców. Jak „bandy” dzikich psów, nie okazując szacunku dla niewinnego życia ludzkiego, przybili ręce i stopy Pana Jezusa. To wyraźny opis śmierci, której Pan się spodziewał i której teraz doświadczył. Jezus mógł przywołać imię Jahwe-Jireh, aby w tym momencie na krzyżu przypomnieć sobie o obietnicy Bożej opieki. Pamiętał, że Abraham jako pierwszy użył tego imienia Boga, rozmawiając z Izaakiem o ofierze. Miał świadomość wielkiego znaczenia i korzyści płynących z przekonania, że Jahwe-Jireh przygotował Go jako pozafiguralnego baranka w koronie cierniowej.

Jahwe-Shalom - Psalm 23:2 Pan jest pokojem

Psalm 22:11-13 – Opisuje mentalne cierpienie Pana Jezusa spowodowane atakami obłudnych przywódców religijnych. Dawid przedstawia tych przywódców jako drapieżne, ryczące lwy. W Izajasza 35:9 termin „drapieżny” odnosi się do wszelkich zwierząt, które zabijają dla zabawy, a także do lwa, który poluje, aby zdobyć pożywienie. Dawid używa imienia Jahwe-Shalom, aby ukazać Boski pokój, który otacza Jego owce na zielonych pastwiskach i przy cichych wodach. Na krzyżu, modląc się modlitwą-westchnieniem Jahwe-Shalom, Pan Jezus miał okazję wspomnieć o duchowym pokarmie i napoju, które otrzymał od Swojego Ojca w trakcie Swojej służby, a następnie prosić o ten obiecany pokój Boży.

Jahwe-Rophe - Psalm 23:3 Pan, który uzdrawia

Psalm 22:1 – „czemuś mnie opuścił?” W Psalmie 22:4-5 Pan Jezus przypomina sobie, jak Pan Bóg wybawił ojców Izraela z ich fizycznych, mentalnych i emocjonalnych trudności. Podobnie jak w ich przypadku, udręka Pana na krzyżu nie wpłynęłaby na Bożą moc, która

mogłaby Go uwolnić od doświadczenia ukrzyżowania. Jahwe-Rophe może pełnić funkcję modlitwy-westchnienia, której Pan Jezus mógł użyć, aby prosić o tę samą obietnicę Bożego wybawienia. Psalm 22:24 sugeruje, że Pan Jezus był świadomy, iż Pan Bóg Go nie opuścił i usłyszeli Jego wołanie. Niemniej jednak być może Pan Jezus odczuł cały ciężar Boskiego odrzucenia w emocjonalnym doświadczeniu ukrzyżowania. W naszych trudnych chwilach, podobnie jak On, powinniśmy pamiętać, aby nasze emocjonalne przeżycia opierać na Słowie Bożym i szukać w Nim uzdrowienia.

Jahwe-Tsidkenu - Psalm 23:3 Pan Nasza Sprawiedliwość

Psalm 22:22 – Pan Jezus wypełnił to proroctwo podczas Swojej służby, co zauważył na końcu Swojej modlitwy niedaleko Getsemane: „I objawiłem im imię twoje, i objawię, aby miłość, którą mnie umiłowałaś, w nich była, i Ja w nich” (Jan 17:26). Rzeczywiście, Pan Jezus objawił imię Pana Boga Swoim żydowskim braciom jako sprawiedliwość Bożą. Poprzez Swoją ofiarniczą śmierć zademonstrował Boski, sprawiedliwy plan odkupienia grzechów oraz ich wybawienia dzięki pozafiguranej krwi Baranka.

Psalm 22:24 – Cytowany przez Apostoła Pawła w Hebr. 2:11-12, Pan Jezus wychwalał Boską sprawiedliwość przed całym światem oraz aniołami w niebie. W chwili, gdy był na krzyżu, mógł czerpać pocieszenie z tej części proroctwa Dawida, mając świadomość, że uczynił wszystko, co w Jego mocy.

Jahwe-Shammah - Psalm 23:4 Pan jest obecny

Psalm 22:17 – Kości Pana Jezusa, w potwornej pozycji Jego ukrzyżowania, były widoczne dla wszystkich obserwatorów. Choć w oczach ludzi Pan Jezus jawił się jako wyrzutek, mógł dostrzegać w tym wyrażeniu idiom, który opisywał sposób, w jaki Jego wrogowie postrzegali Go jako słabego i bezsilnego, podobnie jak Goliat patrzył na Dawida (1 Sam. 17:42). Tak jak Dawid, wzywając Jahwe-Shammah, prosił o obietnicę Boskiej obecności w najciemniejszej dolinie cienia śmierci, Pan Jezus mógł odnaleźć ochronę przed strachem oraz pewność Boskiej opieki w czasie swojego ukrzyżowania.

Jahwe-Nissi - Psalm 23:5 Pan moim sztandarem

Psalm 22:6-8 – Dawid użył imienia Jahwe-Nissi, aby opisać, jak pasterz chroni swoje owce przed szkodnikami, namaszczać ich głowy olejem. Olej ten zabezpiecza oczy, uszy i nos owiec przed muchami. Oczy, uszy i nos stanowią metafory duchowych zmysłów: wiedzy, zrozumienia i zdolności rozróżniania. Olej ducha świętego chroni nasze duchowe zmysły przed

szkodnikami w naszym teraźniejszym, złym świecie.

Osoby sprawujące władzę polityczną wytykały Panu Jezusowi Jego działania w czasie Jego służby. Wierzyły, że Jego ofiara, aż do samej śmierci, jest bezwartościowa. W ich oczach był On jedynie robakiem. Jednak On wiedział, że purpurowa krew robaka, o której mowa w proroctwie, zapewni Okup za tych, którzy się z Niego śmiali, drwili oraz wyzywali Go, aby sam siebie ratował. Służba Pana Jezusa, mająca na celu wypełnienie woli Bożej, opierała się na Jego wiedzy, znajomości oraz zdolności rozróżniania tej woli. To również dało Mu duchowy wgląd w zło Jego wroga, Przeciwnika, który pragnął zniszczyć Jego relację z Jahwe-Nissi, sztandarem Pana Jezusa. Pomazanie Pana Jezusa duchem świętym chroniło Jego duchowe oczy (postrzeganie), uszy (zrozumienie) oraz nos (zdolność rozróżniania) przed szkodnikami.

Podczas ukrzyżowania konkretne doświadczenia Pana z wrogami potwierdziły te prorocze słowa Dawida (Mar. 12:39; Mat. 27:43), co z pewnością przyniosło Mu wielką pociechę. Podobnie jak Dawid, Pan Jezus najprawdopodobniej zwrócił się do Pana Boga w modlitwie-westchnieniu (Jahwe-Nissi), prosząc o Bożą ochronę przed atakami wrogów.

Jahwe-M'Kaddishkem - Psalm 23:6 Pan uświęca cię

Psalm 22:30-31 – Rozważenie tych słów Dawida mogło wspaniale zachęcić Pana Jezusa. Potomstwo przyszłych „pokoleń” (liczba mnoga w przekładzie angielskim – przyp. tłum.), o którym wspomina Dawid, to droga Oblubienica Chrystusowa, czyli Jego Kościół, rozwijający się w czasie Wieku Ewangelii. Psalm 22:30 w brzmieniu UBG – „Potomstwo będzie mu służyć i będzie poczytane Panu za pokolenie” – sugeruje, że wszyscy synowie Boży, czyli Kościół, są traktowani jako jedno pokolenie. W związku z tym werset Mat. 24:34 może wskazywać, że to pokolenie Kościoła nie przemienie, dopóki wszystko się nie spełni. To pokolenie ma być rozwijane w czasie Wieku Ewangelii poprzez ducha świętego, który udoskonalił Nowe Stworzenie Pana Jezusa (Hebr. 2:10). Podążając śladami Pana Jezusa, również oni poddali się uświęcającej mocy Boga i ogłosili Bożą sprawiedliwość przyszłym pokoleniom. Ostatnie słowa Pana Jezusa – „Wykonało się” – mogą nawiązywać do ostatnich słów Dawida w Psalmie 22: „gdyż tak uczynił”. Tak jak Pan Bóg wyznaczył Swojego jedynego Syna do dzieła Odkupienia, tak również uświęci nas w służbie Ewangelii. Nadzieja i wizja dzieła, które Pan Jezus mógł dostrzegać przed Sobą, mogły być niezwykle ekscytujące, nawet w obliczu cierpienia związanego z krzyżem. Pan Jezus mógł otrzymać zapewnienie, że Jego ofiara jest kompletna.

Psalm 24

W Psalmie 24 Dawid prorokuje o chwalebnych aspektach Bożego Królestwa za pomocą wyrażen takich jak: „Pańska jest ziemia i to, co ją napętnia” (24:1), „Któż może wstąpić na górę Pana?” (24:3), „Podnieście, bramy, wierzchy wasze, i podnieście się, bramy prastare, aby wszedł Król chwały” (24:7), „Któż jest tym Królem chwały? Pan Zastępów! On jest Królem chwały! Sela” (24:10).

Chwalebna perspektywa ponownego dołączenia do Ojca Niebieskiego, by ustanowić Królestwo Boże w niebie i na ziemi, podtrzymywała Pana Jezusa przez całe traumatyczne doświadczenie krzyża. Uświadomienie sobie tej prawdy może stanowić duchowy pokarm, który jedynie Pan Bóg, źródło wszelkiej pociechy, jest w stanie zapewnić. Psalm 24 mógłby być zwieńczeniem Jego wcześniejszej rozmowy z Jahwe, odbywającej się w czasie istnienia przedludzkiego jako Logosa (Izaj. 6:11-12).

Lekcje

My również możemy korzystać z tytułów Pana Boga, tak jak zasugerował Dawid w Psalmie 23. Przekonamy się, że są one dla nas źródłem światła. Tak jak dla Dawida i Pana Jezusa, wzywanie Pana Boga poprzez te tytuły przynosi nam ciepło społeczności z naszym Ojcem Niebiańskim – to samo ciepło, którym Pan Jezus cieszył się podczas swojej służby i które prawdopodobnie przypominał sobie, będąc na krzyżu.

W chwilach cierpienia lub traumy możemy mieć trudności ze znalezieniem słów, aby wyrazić nasze uczucia przed Panem Bogiem. Jednak możemy używać tych ty-

tułów jako modlitw-westchnień, odwołując się do Jego obietnic, które przyniosą nam pocieszenie i pokój.

Użycie tych tytułów przez Dawida narodziło się z głębokiego mentalnego i emocjonalnego bólu. Jego wątpliwości i obawy skłoniły go do skoncentrowania się na obietnicy Boskiego nadzoru, zapewnienia pokoju, uzdrawiającej sprawiedliwości, obecności, ochrony oraz uświęcającej mocy. Te obietnice dają nam pocieszenie, bezpieczeństwo, nadzieję, ukojenie, cel oraz siłę w Bożej mocy uświęcenia.

Rozważanie Psalmu 22 na krzyżu mogło ujawnić Panu szczegóły Jego ukrzyżowania oraz dostarczyć Mu bardzo potrzebnego pocieszenia. Następnie Psalm 23 przypominałby Mu o bliskiej społeczności z Panem Bogiem, którą cieszył się jako Logos. Wreszcie Psalm 24 przywołałby w Nim radość, która czeka na Niego. Ta radość z pewnością pomogłaby Mu znieść krzyż, wzgardzić hańbą i dałaby Mu wgląd w Jego przyszłe dzieło, kiedy to ponownie cieszyłby się wywyższeniem po prawicy tronu Pana Boga (Hebr. 12:2), ale tym razem w Boskiej naturze.

Psalmy 22-24 stały się sekretną historią Pana, wykraczającą poza ból, którego doświadczył od świata, i przygotowującą Go do niebiańskiego dziedzictwa. Ta sekretna historia obdarzyła Go duchową zdolnością postrzegania, zrozumienia i rozeznania, dzięki czemu mógł dostrzec, że Pan Bóg dopuścił wszystkie dobre i złe rzeczy, które miały Mu się przydarzyć, dla Jego dobra oraz powodzenia Jego dobrowolnej ofiary. Niech to będzie również nasza sekretna historia i natchnie nas nadzieją na nasz niebiański dom.

Todd Alexander